

Tweede Aanvullend Protocol, op 27 juni 1958 te Parijs tot stand gekomen, tot wijziging van de Europese Monetaire Overeenkomst van 5 augustus 1955

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 1 september 1959.

De wens, dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 1 oktober 1959.

's-Gravenhage, 31 augustus 1959.

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestrenge hiernevens over te leggen de tekst en de vertaling in het Nederlands van het op 27 juni 1958 te Parijs tot stand gekomen Tweede Aanvullend Protocol tot wijziging van de Europese Monetaire Overeenkomst van 5 augustus 1955 (*Trb.* 1959, 6) ¹⁾.

Tevens gelieve U Hoogedelgestrenge aan te treffen een toelichtende nota bij het genoemde protocol.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zal het protocol alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
J. LUNS.

Toelichtende nota

In zijn vergadering van 27 juni 1958 heeft de Raad van de Organisatie voor Europese Economische Samenwerking gesloten enige wijzigingen aan te brengen in de Europese Monetaire Overeenkomst. Deze wijzigingen zijn van technische aard en behelzen geen nieuwe verplichtingen voor de O.E.E.S.-landen. Zij betreffen de omschrijving van de middelen van het Europese Fonds, voor zover afkomstig van de Europese Betalings Unie.

Bij de oprichting van de Europese Betalings Unie stelde de Regering van de Verenigde Staten een bedrag van per saldo circa \$ 270 mln. beschikbaar in de vorm van een vordering op de Amerikaanse schatkist. Op deze vordering zou de E.B.U. kunnen trekken, indien het bedrag, dat zij nodig zou hebben voor uitbetalingen aan crediteurlanden, in het kader der verrekningen over een bepaalde maand groter zou zijn dan dat van de beschikbare convertibele middelen (exclusief de van debiteurlanden over dezelfde maand te ontvangen betalingen). In de eerste veertien maanden van het bestaan van de E.B.U. werd op deze vordering herhaaldelijk getrokken, waartegenover het totaal van de beschikbare convertibele middelen en het saldo van vorderingen op debiteurlanden en schulden aan crediteurlanden dienovereenkomstig toenamen. Daarna echter bleven jaren achtereenvolgende de beschikbare convertibele middelen der Unie de aan crediteurlanden uit te betalen bedragen overtreffen en werd geen beroep meer gedaan op het toen nog ruim \$ 123 mln. belopende restant van de door de Regering der Verenigde Staten beschikbaar gestelde middelen.

Bij de opstelling van de Europese Monetaire Overeenkomst in 1955 werd o.a. voorzien in de overdracht door de E.B.U. aan het Europese Fonds van het restant van de door de Verenigde Staten beschikbaar gestelde middelen op het moment, dat de E.M.O. in werking zou treden. Daar men het zeer onwaarschijnlijk achtte, dat ooit nog een beroep op dit restant zou moeten worden gedaan, vermeldde men eenvoudigheidshalve in de tekst van de herziene bepalingen van het E.B.U.-Verdrag en in die van de Europese Monetaire Overeenkomst het bedrag van \$ 123 mln.

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

De ontwikkeling, welke zich in het intereuropese betalingsverkeer voordeed in de maanden augustus en september van 1957, toonde echter aan, dat de mogelijkheid van trekking op het genoemde bedrag nog wel degelijk bestond. De in de genoemde periode optredende omvangrijke overschotten van sommige landen leidden tot betalingen aan die landen van een zodanige omvang, dat een trekking op de Amerikaanse middelen noodzakelijk zou zijn geweest. Deze trekking is toen achterwege gebleven, omdat bijzondere voorzieningen werden getroffen. Een dergelijke trekking zou immers een snelle overgang van E.B.U. naar E.M.O. overeenkomstig de daartoe strekkende bepalingen onmogelijk hebben gemaakt, omdat hierin nu eenmaal de overdracht van de bedoelde Amerikaanse middelen ad \$ 123 mln. uitdrukkelijk was voorzien. De hier geschetste moeilijkheden heeft men ondervangen door de omschrijving van het bedrag van \$ 123 mln. te wijzigen in die zin, dat het wordt gesplitst in een deel, dat eventueel alsnog door de E.B.U. zou worden opgenomen, en een deel, dat zou resteren bij het in werking treden van de E.M.O., zonder dat voor een van beide delen een bepaald bedrag wordt genoemd.

Achteraf bleek, dat een trekking, als hierboven bedoeld, zich vóór de beëindiging van de Europese Betalings Unie niet meer heeft voorgedaan. De onderhavige wijziging is derhalve in feite overbodig geweest. Desondanks is de Regering van mening, dat het Tweede Aanvullend Protocol, waarin de bovenbedoelde wijzigingen in de Europese Monetaire Overeenkomst zijn vervat en hetgeen hierbij wordt aangeboden, door Nederland dient te worden bekrachtigd.

De Minister van Financiën,

J. ZIJLSTRA.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,

J. DE QUAY.

De Minister van Economische Zaken,

J. W. DE POUS.